

Moara albastră a perechilor

Din vremuri vechi, moara albastră veghează asupra iubirii perechilor care din generație în generație se duceau acolo pentru a-și uni destinele. Ea a fost construită de un om care a avut parte de iubire, dar a pierdut-o.

Fiecare scândură este îmbibată cu iubirea pe care o purta omul pentru iubita lui. O iubire arzătoare care nu piere niciodată. Ea a fost special concepută pentru cei îndrăgostiți sau pentru cei ce vor să se cunoască mai bine. În timp, acel loc a fost transformat în capelă pentru căsătorii, însă culoarea ei nu a fost schimbată niciodată în alb, culoarea purității, specifică nunților, ci a fost lăsată albastră. Albastrul reprezintă creativitatea. Această culoare se potrivește perfect din toate punctele de vedere. Ideea de a transforma o moară într-o capelă este una uimitoare.

Omul care a construit-o, după cum am spus, a iubit și a fost iubit. El a cunoscut-o pe aleasă la un bal. S-au iubit din prima clipă, așa că s-au hotărât să trăiască împreună pentru totdeauna. Amândoi au construit moara. Au gândit-o în așa fel încât să le reflecte personalitatea. El a bătut cuiele și ea a ales culoarea. După aceea au petrecut fiecare zi în acel loc magic din care se putea observa apusul soarelui care era cu adevărat emoționant.

În una din zile, ea a plecat pe alte meleaguri nu se știe din ce cauză și omul a rămas singur acolo. De fiecare dată când privea apusul își amintea de primul lor sărut. Își amintea cum amândoi stăteau pe iarbă, privindu-se adânc. Fiecare se pierdea în ochii celuilalt și încet, încet, și-au atins reciproc buzele și apoi totul este în ceață.

De atunci, omul nu a mai mâncat și nu a mai băut din cauza durerii și a luptei ce se dădea în sufletul său. A fost ocupat cu cioplirea mormântului său care se află și acum într-o parte a morii.

Cei care se căsătoresc acolo, se sărută în același loc în care omul și femeia priveau apusul, iar palele morii erau pornite pentru a face vânt inimilor care fierbeau de nerăbdare să își unească destinele.